בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 25019-06-11 ביי דה פיפל בע"מ נ' מידס 3 איקס ישראל בע"מ ואח'

בפני כב' השופט יעקב שקד

תובעת **ביי דה פיפל בע"מ**
ע"י עו"ד יצחק יערי

נגד

נתבעים **1.מידס 3 איקס ישראל בע"מ**
2.אלחי פרקש
ע"י עו"ד אילן מדוויר

חקיקה שאוזכרה:
תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 214טז(ב)

פסק דין

מבוא וטענות הצדדים

1. פסק דין זה ניתן בהתאם לתקנה 214טז(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984, באופן תמציתי, נוכח העובדה שמדובר בהליך בסדר דין מהיר.

2. התובעת והנתבעת 1 התקשרו בהסכם מיום 22.6.10 במסגרתו התחייבה התובעת לספק לנתבעת 1 שירותי פיתוח תוכנה (נספח א' לכתב התביעה; להלן – ההסכם).

3. בנספח ב' להסכם נקבע כי עבור השירותים כאמור תשלם הנתבעת 1 לתובעת שכר לפי שעות עבודה, בתעריף של 250 ₪ + מע"מ לשעה (עבור פרוייקט קצר מועד התעריף גבוה יותר, אך בענייננו חל התעריף הנמוך). בנספח ב' כאמור נקבע כי

השירותים יסופקו עם חתימת ההסכם וזמן הסיום נקבע כ – TBD – כלומר ייקבע בהמשך (סעיף 8 לתצהירו של מר גלנץ).

4. הנתבע 2 הינו בעל המניות היחיד ומנהל הנתבעת 1, והוא נתבע בטענה של אחריות אישית לחוב הנטען, כפי שיפורט להלן.

5. ואכן, התובעת החלה, באמצעות קבלני משנה מטעמה, לספק לנתבעת 1 את השירותים. התובעת שלחה לנתבעת 1 שלושה חשבונות שכר טירחה – בסכום מצטבר של כ – 70,000 ₪, ושלושתם שולמו ללא בעיה כלשהי.

6. ביום 19.9.10 נשלח לנתבעים במייל חשבון נוסף, שאמור היה להיות משולם עד 15.10.10 (כפי שנקבע בהסכם – תנאי התשלום היו "שוטף + 15"), נספח ג' לכתב התביעה (להלן – החשבון).

7. מיד עם קבלת החשבון השיב הנתבע 2 לתובעת כי אין בכוונתו לשלמו, וטען כי לא נתקבלה כל תמורה עבור הכספים שכבר שולמו וכי ניהול הפרוייקט היה לקוי (ראה נספח ד' לכתב התביעה – מייל של הנתבע 2 מיום 19.9.10.

8. מאז, החלה התכתבות מיילים בין הצדדים, המובאת בנספח ד' הנ"ל, ללא הועיל. בשל אי התשלום, חסמה התובעת את גישת הנתבעים למערכת המיחשוב שפותחה (בהתאם לזכות העכבון שהוקנתה לה בהסכם). מכאן התביעה, לתשלום החשבון.

9. בכתב הגנתם טוענים הנתבעים שלל טענות. בתמצית, נטען כי התובעת איחרה בסיום פיתוח התוכנה, לא דייקה ברישום השעות, ובעיקר כשלה בפיתוח המקצועי של המערכת, כך שלמעשה הנתבעים לא קיבלו כל תמורה עבור כספם. בנוסף, הנתבע 2 טוען כי אין כנגדו כל עילת תביעה אישית.

<u>דיון והכרעה</u>

10. ה

עידו בפניי מטעם הנתבעת מנהלה הכללי, מר אורן גלנץ, וכן מר תומר מרקדו, מי

שביצע אתחלקה הארי של העבודה בפרוייקט נשוא התביעה. כמו כן העיד הנתבע 2.

11. ב

הסכם אין כל התחייבות לסיום פיתוח של מערכת תוכנה כלשהי. ההסכם איננו "פאושלי" ואינו תלוי תוצאה. בהסכם התחייבה הנתבעת לספק שירותים מסויימים, מקצועיים, של פיתוח תוכנה, וכך עשתה, תוך חיוב לפי שעות עבודה בפועל, כפי שסוכם.

איני מקבל את טענת הנתבע 2 כי היתה התחייבות מעין זו של התובעת על אף שלא צוינה בהסכם. נערך הסכם מפורט וחזקה על הצדדים כי דאגו כי כל ההסכמות ביניהם ייכללו בו.

הנתבע 2 לא עשה עליי רושם של "טירון". הנתבע 2 העיד כי שימש משנת 2003 עד 2010 כמנהל פיתוח עיסקי בחברות גדולות, לרבות חברת "אורקל" (עמ' 13 לפר' ש' 25 – 26). בנוסף, לא ראיתי לאמץ את דברי הנתבע 2 בהקשר זה.

12. **א**

שר לטענה כי התובעת איחרה בסיום פיתוח התוכנה: כאמור, בהסכם לא נקבע מועד לסיום העבודה. הנתבעים טוענים כי נשלח אליהם ביום 12.7.10 מסמך הקרוי Software Requirements Specifications (נספח ב' לכתב ההגנה), ע"י מר אלון מרום מטעם התובעת. במסמך זה מופיעה הערכת שעות העבודה (280 – 400 שעות, ובחלופה במקרה כאן – 280 שעות; ראה סעיף 9 לתצהיר מר מרקדו) וכן תוכנית עבודה, שבה הוערך משך העבודה בשבעה שבועות.

הנתבעים טוענים כי פרק זמן זה סוכם בעל פה בעת חתימת ההסכם. הנתבעים טוענים כי התובעת הפרה התחייבות זו, שעל פיה היתה אמורה לסיים את העבודה עד סוף חודש אוגוסט, שכן גם בעת משלוח החשבון – ביום 19.9.10 – היו אמורות להיות מושקעות עוד 40 שעות, לפי טענת התובעת עצמה.

עיון בנספח ב' הנ"ל (עמוד אחרון לו) מגלה כי אכן יש בו פירוט של שלבי העבודה עם הערכת זמן, כאשר מצויינים 7 שבועות והיקף של 350 שעות.

13. י

ש לזכור שמסמך זה נערך כחודש ימים לאחר חתימת ההסכם ותחילת העבודה, והוא כולל אפיונים מקצועיים מדוקדקים הנדרשים בעת הפיתוח. איני יכול לקבל את עדות הנתבע 2 כי סוכם בעל פה אודות משך זמן זה בעת חתימת ההסכם.

ראשית, חזקה על הצדדים שיכללו תניה כה חשובה (כך לטענת הנתבעים) בהסכם מלכתחילה.

שנית, כי נראה היה מאותו מסמך כי נתאפשרה הערכת זמן רק לאחר קבלת אפיונים מדוייקים

של הפרוייקט, כפי שמופיע בנספח ב', קרי רק בעת שנערך ניתן היה לבצע הערכה של משך העבודה.

14. ח

שוב מזאת, עיון במייל ששלח הנתבע 2 בזמן אמת לתובעת, נספח ד' לכתב התביעה, מיום 19.9.10 (יום קבלת החשבון) מגלה כי **כלל לא נזכרה בו** הטענה כי התובעת איחרה בסיום הפרוייקט.

המייל רק מציין ניהול פרוייקט לקוי ואי אספקת מוצר ולא מזכיר איחור כלשהו. פשיטא, כי המדובר בטענה כבושה, שאין לקבלה.

מעבר לכך, עיון מדוקדק בכתב ההגנה, ששימש תצהיר הנתבעים, מגלה כי הם אמנם טענו לאיחור (סעיף 18 לכתב ההגנה), אך אין כל טענה כי נגרם לנתבעים נזק מהאיחור ובוודאי שלא הוכח בפניי נזק מעין זה.

15. **ה**

טענה כי הנתבעים לא קיבלו מוצר מוגמר: אין חולק כי העבודה לא הסתיימה ולא פותח מוצר מוגמר.

יחד עם זאת, הוכח בפניי כי הסיבה לכך היתה הימנעות הנתבעים מביצוע התשלום שנדרש בחשבון מיום 19.9.10. במסמך נספח יא' לכתב ההגנה (מיום 24.10.10) צויין כי להערכת התובעת יש להשקיע עוד כ-40 שעות עבודה, זמן לא רב יחסית.

צא ולמד, פיתוח המערכת עמד לפני סיום ואי התשלום מצד הנתבעים גרם לכך שלא הסתיימה העבודה.

16. מ
ר תומר מרקדו הצהיר כי המערכת מצויה אצל הנתבעים וקוד המקור הועבר לרשותם (סעיפים 14 ו-23 לתצהירו). בנוסף, הוכח בפניי שהנתבע 2 היה מעורב באופן יומיומי בשלב הפיתוח וקיבל את סיסמת הגישה שאיפשרה לו מעקב מלא (ראה סעיף 13 לתצהירו של מר מרקדו והנספחים שם).

אם נוכח הנתבע 2 כי העבודה אינה מקצועית – חזקה עליו שהיה כותב מייל בענין לתובעת או למי מטעמה. הנתבע 2 לא עשה כן.

צורפה כת/6 תכתובת מיילים של הנתבע 2 עם נציגי התובעת, לחודשים יולי ואוגוסט.

בתכתובת זו <u>אין זכר</u> לתלונות של הנתבע 2 אודות איחור או אודות ליקויים בפיתוח. כאשר נשאל נתבע 2 מדוע אין כל תלונה במיילים לא היתה בפיו תשובה כלשהי (ראה עמ' 14 ש' 31 עמ' 15 ש' 2-1).

17. ל
א זו אף זו, הנתבע 2 נמנע מהעלאת טענה כלשהי כלפי התובעת עד למשלוח החשבון, ביום 19.9.10, למרות שלטענתו הבעיות החלו עוד בשבוע השלישי של חודש אוגוסט (עמ' 14 לפר' ש' 14 – 20).

הנתבע 2 לא ידע להסביר מדוע המתין תקופה כה ארוכה עד שפנה לתובעת, למרות שלכאורה היה אמור להיות "לחוץ" מאד בשל הצורך לסיים את הפרוייקט באותה עת. אזכיר כי הנתבע 2 היה מעורב ברמה יומיומית בפרוייקט, ועל רקע זה, שתיקתו הרועמת בולטת עוד יותר.

18. ה
נתבעים טענו טענות שונות הנוגעות לדוחות השעות והיקף החיובים.

כפי שצויין לעיל, בנספח ב' לכתב ההגנה ניתנה הערכת שעות של עד 280 שעות, סך השעות שחוייבו בגין עבודתו של מר תומר מרקדו היה 326 שעות (ראה סעיף 19 לתצהירו, עליו לא נחקר וכן החשבונות שצורפו לכתב התביעה), מתוכן 20 שעות אפיון שלא נכללות במניין, כלומר 306 שעות (נספח ג' לכתב ההגנה).

שעות אלה כוללות עבודה על אלמנטים שלא נכללו בתוכנית המקורית ונעשו לבקשת הנתבעים (ראה סעיף 20 לתצהיר מר מרקדו), אותם יש להפחית גם כן, ונעים בין 70 ל-100 שעות. אף אם נפחית רק 70 שעות, מדובר ב – 236 שעות, קרי 44 שעות פחות מהאומדן שניתן ע"י התובעת. ממילא, לא ברור על מה מלינים הנתבעים בהקשר זה.

19. ח

ככתי ביני לביני מדוע החליטו הנתבעים לא לבצע את התשלום. הרי חפצו בסיום הפיתוח. בסעיף 12 לתצהירו של מר גלנץ הוא טוען כי הסיבה היתה אי הצלחתו של הנתבע 2 בגיוס השקעה לפרוייקט ומצוקה כספית אליה נקלע. מר גלנץ לא נחקר על ענין זה, על כל הנובע מכך וראיתי לאמץ את עדותו.

20. א

ציין עוד כי ראיתי לאמץ את גירסת המצהירים מטעם התובעת באשר להיקף חיובי השעות והעובדה שהעבודה בוצעה ללא דופי, מה גם שהם כלל לא נחקרו בענין זה באופן ממשי, והדברים עומדים בחזקתם.

21. ב

נוגע לטענת הנתבעים אודות אי העדת מר אלון מרום, השתכנעתי כי מי שעסק בפיתוח בעיקר היה מר מרקדו ולכן איני רואה בהימנעות זו מהעדתו כמסייעת לנתבעים.

22. ס

יכומו של דבר, אני דוחה את טענות הנתבעים וקובע כי לא היתה כל סיבה שלא לשלם את החשבון נשוא התביעה.

<u>התביעה האישית נגד הנתבע 2</u>

.23 ב

סעיף 9 לכתב התביעה נטען כי נתבע 2, בעל מניות יחיד ומנהל הנתבעת 1, גרם להפרת ההסכם מול התובעת תוך העלאת טענות סרק חסרות תום לב, ולכן לחייבו באופן אישי. הנתבע 2 טוען מאידך כי אין כל עילה לחיובו האישי.

.24 כ

בר נפסק בהקשר זה כי:

"לכל הוא במשפטנו שהתאגיד כאישיות משפטית נפרדת נושא באחריות לעוולות בנזיקין, כמו גם באחריות בפלילים. עם זאת, גזירת אחריותו הנזיקית של התאגיד מפעולותיו של אורגן או נושא משרה בתאגיד אינה מונעת הטלת אחריות נזיקית על אותו אורגן או נושא משרה עצמו...אחריותם האישית של הפועלים במסגרתו של התאגיד עומדת איפוא בזכות עצמה... (ע"א 8133/03 יצחק נ' לוטם, פ"ד נט(3) 66, 74).

.25 ר

אה גם ההלכה שנפסקה בע"א 10385/02 מכנס נ' ריג'נט השקעות בע"מ, פ"ד נח(2) 53, סעיף 8 לפסק הדין:

"גם את טענתו השנייה של בא־כוח המערערים אין בידי לקבל. חיובו של מכנס באחריות אישית למחדלה של פינת האגם לקיים את חובתה לנהוג במשא ומתן בתום־לב התבסס על שניים: ראשית, על כך שמכנס היה נציגה הפעיל העיקרי (אם לא הבלעדי) של פינת האגם בקיום המגעים עם המשיבים; שנית – ובכך טמון העיקר – כי מכנס היה מעורב באופן ישיר וממשי במעשים ובמחדלים שבעטיים נמצאה פינת האגם אחראית להפרת החובה לנהוג בתום־לב במשא ומתן. חיובו האישי של מכנס מעוגן בהילכתו של ד"נ 7/81 פנידר, חברה להשקעות פתוח ובנין בע"מ נ' קסטרו [3], שלפיה אין בהיותו של אדם אורגן של תאגיד כדי לחסנו מפני הטלת חבות אישית בשל עוולה נזיקית או בשל הפרת חובה חוקית אחרת שבוצעה על־ידיו במסגרת תפקידו בתאגיד. בענייננו אין מדובר – כפי שניסה בא־כוח המערערים לשכנענו – בהפרת חוזה על־ידי תאגיד, שרק בהתקיים תנאים מיוחדים ונסיבות חריגות תצדיק הטלת חבות אישית על מנהלו שפעל בשמו (השוו: ע"א 4612/95 מתתיהו נ' שטיל [4], בעמ' 792). ההבחנה בין אחריות המנהל למעשים שעשה במסגרת סמכותו שיש בהם משום הפרת חיוב חוזי המוטל על התאגיד, לבין אחריותו לביצוע עוולה או להפרת חובה חוקית, נגזרת מן השוני בין אופיין של ההתנהגויות (ע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקיוריטי בע"מ

[5], בעמ' 698). אף עליי מקובל כי לא בכל מקרה שבו יימצא תאגיד אחראי לניהול משא ומתן שלא בתום־לב, תתחייב מכך המסקנה כי יש להטיל חבות אישית גם על מנהלו (השוו ע"א 148/82 גליק נ' ארמן [6], בעמ' 406). משמע, כי להטלת חבות אישית על המנהל אין די להיווכח כי נורמת תום־הלב – המכתיבה רמת התנהגות אובייקטיבית – הופרה, אלא יש להראות שעל המנהל רובץ אשם אישי (סובייקטיבי) למעשים או למחדלים שיש בהם משום ביצוע עוולה או הפרת חובה חוקית. בפסק־דינו של בית־המשפט המחוזי נסקרה התנהגותו של מכנס במגעים שקיים עם המשיבים כנציגה של פינת האגם. ולדידי, אין מקום לפקפק כלל כי מעשיו ומחדליו שהוליכו את המשיבים שולל להאמין כי פינת האגם אכן מסוגלת להקים את המלון ועתידה לעשות זאת, היו פרי החלטה מודעת ומתוכננת. בנסיבות אלו צדקה השופטת המלומדת בהטילה עליו חבות אישית לנזקי המשיבים."

26. מ

מילא, ניתן לייחס למנהל חברה או בעל מניות בה אחריות אישית, מכוח עילה של חוסר תום לב או עוולה נזיקית, דוגמת גרם הפרת חוזה, כפי שנטען בכתב התביעה כלפי הנתבע 2.

ודוק: חיוב אישי של נושא מישרה או בעל מניות – מכוח דיני הרמת מסך – נעשה במשורה ובמקרה חריג. חיוב של נושא מישרה בחברה מכוח עילה של חוסר תום לב אן עוולה נזיקית נעשה בהתאם למבחן ה"רגיל" החל על חיוב מעין זה.

27. ב

מקרה דנא, סבורני כי התנהלותו של הנתבע 2 כפי שהוכחה בפניי, מצדיקה את חיובו האישי, ואסביר.

28. כ

פי שבואר לעיל, לא היתה כל סיבה עניינית לאי ביצוע התשלום ע"י הנתבעת 1.

29. ה

תרשמתי כי נסיבות חיצוניות הן שגרמו לקבלת ההחלטה שלא לבצע את התשלום, נסיבות **שאינן קשורות לתובעת ולעבודה שביצעה** (ראה סעיף 12 לתצהירו של מר גלנץ, שלא נסתר, שדיבר על אי גיוס משקיעים כסיבה לאי התשלום ומצוקה כספית).

30. כ
פי שפורט לעיל, במייל הראשון ששלח הנתבע 2 מיום 19.9.10, לא הועלתה כל טענה על איחור בלוח הזמנים אלא על ליקוי בעבודה עצמה. מסקנתי היתה, כאמור, כי לא כך היו פני הדברים וכי לא היתה כל בעיה עם העבודה שבוצעה.

31. א
ין חולק כי הנתבע 2 הינו בעל המניות ומנהלה היחיד של הנתבעת 1 והוא היה **היחיד** שקיבל את ההחלטות בה (עמ' 12 לפר' ש' 13 – 14).

32. מ
מילא, אני רואה בהחלטה של הנתבע 2 שלא לשלם את החשבון, בנסיבות הענין, החלטה חסרת תום לב, מודעת ומכוונת, שנבעה ממניעים שאינם ענייניים, החלטה שגרמה להפרת ההסכם של הנתבעת 1 מול התובעת, באופן בלתי מוצדק.

33. ב
נוסף, עיתוי ההודעה, במייל מיום 19.9.10, שבועות ארוכים לאחר הבעיות אשר להן טוען הנתבע 2 בהתנהלות התובעת (ראה דבריו שהוזכרו לעיל, לפיהם הבעיות החלו עוד בשבוע השלישי של אוגוסט), גרם לכך שהתובעת המשיכה בהשקעת עשרות רבות של שעות עבודה, כאשר הנתבע 2 יודע כי אין בכוונתו לשלם את החשבון, ולמצער **אינו מדווח לתובעת אודות טענותיו כלפיה בזמן אמת, כנדרש מחובת תום הלב.**

התנהלות זו של הנתבע 2 התאפיינה בחוסר תום לב מובהק, וזאת במנותק מהפרת ההסכם של הנתבעת 1 מול התובעת.

34. ב
הינתן כל האמור, סבורני יש לחייב את הנתבע 2 בחיובי הנתבעת 1 כלפי התובעת.

35. ס
יכומו של דבר, אני מחייב את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובעת את סכום התביעה בסך 65,341 ₪ וכן את אגרת המשפט, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה כחוק מיום הגשת התביעה (או תשלום האגרה, לפי העניין) ועד התשלום בפועל.

כמו כן, נוכח היקף העבודה המשפטית ורוחב היריעה בתיק (וביחס לסכומו), ישלמו הנתבעים לתובעת שכ"ט עו"ד בסך 15,000 ₪, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ד סיון תשע"ב, 14 יוני 2012, בהעדר הצדדים.

יעקב שקד 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן